

Prairie op het dak?!

Mij is gevraagd om een prikkelende column te schrijven. Nou, dat moet lukken, dacht ik. Ik sta vooral bekend als prettig in de omgang, maar ook met een ongenueanceerde mening die ik niet graag onder stoelen of banken steek. Je houdt ervan of je houdt er niet van, 't is zo.

Als titel van het prikkelende stuk heb ik gekozen voor 'prairie op het dak'. Niet dat je een link tussen prairie en prikkelend kan leggen – wel als je kijkt naar cactussen, maar die vind je niet terug op een Nederlands dak. De link die ik wil leggen met de prairie is, dat het soms wel het Wilde Westen lijkt op de daken. Steeds meer bedrijven noemen zich 'uw specialist', 'uw kennispartner', ik ben zelfs al stichtingen tegengekomen op het dak. Het moet niet gekker worden. De meeste van dit soort partijen hebben geen referenties, degene die ze hebben zijn vaak gestolen van vooraanstaande dakhoveniers en/of leveranciers en de daken die ze maken zitten vol met faalkansen. Dan kunnen we ook meteen de besteschrijvers erbij halen. Ook zij wanen zich in het Wilde Westen, want steeds vaker kom je een wirwar van bestekomschrijvingen tegen die Ctrl-C en Ctrl-V zijn gemaakt.

**Steeds meer bedrijven noemen zich
'uw specialist', 'uw kennispartner',
ik ben zelfs al stichtingen tegengekomen
op het dak. Het moet niet gekker worden**

Laten we dan ook maar - nu we toch prikkelend bezig zijn - de aannemers erbij halen; immers bij de meeste aannemers staat 'o.g.' in het bestek voor 'of goedkoper' in plaats van 'of gelijkwaardig'.

Hoe is het toch mogelijk dat mensen nog steeds geloven dat je met enkel een beschermdoek en een sedummatje een duurzame dakbegroeiing voor de komende vijftig jaar krijgt? Of wat dacht u van sedumplantjes in kunstmatige groeimediums geplant? Steenwol of bijvoorbeeld polyurethaanschuim is prima wanneer je snel bloemen en vruchten in een kas wilt produceren, maar na twee jaar gooit de teler het op een hoop als restafval waar nog maar weinig mee te doen is. En dan toch beweren dat we lekker duurzaam bezig zijn met dergelijke groeimediums op een dak.

**Op tijd met de opdrachtgever, architect,
aannemer, dakdekker, dakhovenier en
toeleveranciers om de tafel zitten scheelt
een hoop westernpraktijken**

Zo, en dan nu nog een stukje prikkelen ten opzichte van de ontwerper. Alle dakranden moeten zo slank mogelijk ontworpen worden. Het dak kan niets aan qua permanente belasting, het ligt vol op de wind, de dakbedekking is losliggend, de loodslabben zitten tot aan de dakbedekking, uiteraard moeten er Pluvia's met extreem grote afvoerlengtes in komen en niet te vergeten loopt een deel van het dak door richting een schuindeel van 65 graden, dat ook maar 40 kilo per m2 extra permanent gewicht mag dragen. 'Hebt u hier een oplossing voor?' Zeker, meneer de ontwerper:

kunstgras. Het moet niet gekker worden.

Is het dan alleen maar kommer en kwel op het dak? Nee, gelukkig niet, want een echte prairie op het dak is wel degelijk mogelijk in de vorm van onderhoudsvriendelijke prairiebeplanting, zoals vorig jaar bij een project in Hilversum is toegepast. Bij een dergelijk dak - waar de opdrachtgever al voor de tweede keer een daktuin gaat maken - moet men er wel zeker van zijn dat alle faalkansen van tafel zijn. In een bouwteam werkt het beste. Op tijd met de opdrachtgever, architect, aannemer, dakdekker, dakhovenier en toeleveranciers om de tafel zitten scheelt een hoop westernpraktijken. Gelukkig komen steeds meer opdrachtgevers hierachter, helaas door vervelende ervaringen en doordat verschillende partijen steeds meer optreden als echte kennispartner. Een kennispartner die de principaal beschermt tegen faalkansen, zowel bouw- als groentechnisch. Uiteindelijk kom ik tot de conclusie dat een dak echt het Wilde Westen is. Iedereen stort zich erop, maar uiteindelijk overleeft in iedere westernfilm 'the good guy'. Laten we hopen dat dit op het dak ook zo is.

Een goede groene groet.

Henk Vlijm, Commercieel directeur Optigroen